

d

Mi - dőn el - jön az én ó - rám,
 Jé - zus Krisz - tus, jöjj, te - kints rám,

Hogy in - nét el kell men - nem,
 És bá - to - ríts meg en - gem!

Állj mellém, U - ram Is - te - nem, Mert tes - tem - lel - kem,

min - de - nem Hű ke - zed - be a - ján - lom.

2. Ha bánt a lelkiismeret, Ha vádol tenger vétek, Mégse rettent meg engemet, Mert keresztfádra nézek, És lelkemet megmoshatom Szent véredben, én Jézusom. Te vagy az én Megváltóm!

3. Mivel tested tagja vagyok, A vigaszt megtalálom: Tőled én el nem válhatok, Nem szakít el halálom. Neked halok, ha meghalok, És új életre virradok Te szent halálod árán.

4. Mivel, Uram, feltámadtál, Nem elmúlás lesz végem. Mivel te mennybe szállottál, Nem kell haláltól félnem. Ahol te vagy, oda megyek, Hogy örökre veled legyek. Így útra kelek bátran.

5. Hozzád megyek, én Jézusom, Bár elenyészik testem. Halálomban csak aluszom, Te majd fölkeltesz engem. Általad, Isten szent Fia, Megnyílik a menny ajtaja, És vár az örök élet.

Jé - zus én bi - zo - dal - mam, Ö - rök é - let -
 Ő - ben - ne van nyu - gal - mam, Mert ve - le azt
 re ve - zé - rem, A - mi itt vi -
 mind el - é - rem,
 gasz - tal - hat, S hol - tom - ban bol - do - gít - hat.

2. Jézus, Üdvözítőm él, Vele együtt én is élek. Szebb hazám van Istennél. Mért csüggednél, bágyadt lélek? Híveit ő nem hagyja. Sőt mind magához vonja.
3. Hozzákött engemet Szent reményem minden szála; Hozzáfűzte lelkemet Síríg a hit és a hála. Nem szakít el tőle már Sem élet, sem a halál!
4. Föld porából vett porom Végórámmal porba tér meg; De föltámaszt egykoron Üdvözítőm, s nála élek, Hol látássá lesz a hit, Mely örökké üdvözít.
5. Ami itt fáj és epezt, Ott meggyógyul és megenyhül. Megkönnyebbül a kereszt, Nem hull könnyzápor szememből. Itt a sírba hervadok, Ott többé meg nem halok.
6. Hívek, ama szép hazát Már e földön keressétek, Az üdv Hajnalcsillagát Már e testben kövessétek! Ahol a ti kincsetek, Ott legyen a szívetek!